

## **Tajné touhy**

Richard Šusta

Povídka publikována v časopise Ikarii číslo 10 ročník 2000

Komora, poslední volná ze dvaceti, přijala raketu podobna dychtivé ženě. Nechala ji celou lehce vklouznout do sebe a teprve pak vydala spokojený sten, cvaknutí západky. Automatické zaměřování ihned přepočítlo cíle a rozprostřelo záměrné kříže po domě a jeho blízkém okolí jako smrtící pavučinu. Teď došlo na výzbroj - na neprůstřelný svetr, navigační brýle, pouzdro se závrtkami a samozaměřovací kobru. Na záda si pověsil plochý tlumok s jehlovým karuselem a přes ramena si hodil černý ohnivzdorný plášť.

Uchopil plamenomet ve tvaru hole a opřen o ni vystoupil zpod plachty kamionu. Klidným pohledem přešel dvojici řidičů, jeden ležel s rotačním kropicem na střeše kabiny a druhý s rychlopalnou pancéřovkou pod zadní nápravou. Oba patřili mezi zvláště spolehlivé a mlčenlivé. Spokojený s kontrolou zamířil k domu, s chvěním na srdci, stejným jako vždy, když potkával Marion, jako před šesti týdny.

~ ~

Tehdy na chodbě zahlédl zahalenou ženu s diamantovou čelenkou, doprovázenou dvojicí pánů v černých brýlích. Když ji míjel, ironicky se na ni usmál a zamířil k vyřezávaným dubovým dveřím, z nichž právě vyšla. Vstoupil do luxusního salonku ozářeného tlumeným načervenalým světlem, které vytvářelo iluzi mlhy a rozmazávalo obrysy a tak dávalo prostor lidské fantazii a smyslným snům a kráse Marion, nyní schované pod tenkým županem z rudého hedvábí se zlatým orientálním vyšíváním.

„Jaképak službičky si u vás objednala bezprsá markýza Roxová?“ zeptal se jí zvědavě.

„Pane D’Utwor, chráním soukromé touhy svých zákazníků,“ odvětila Marion veselým tónem, nalila mu portské a vybídla ho, aby se posadil vedle ní na sofa. „Ale pro vás udělám výjimku. Markýza mě navštívila jako zástupkyně nadace ‘Žena v tísní’, aby mi oznámila výsledky prověrky mého domu,“ dodala a pozvedla svou číši k přípitku tak ladně, jak to uměla jedině ona. Bedlivě sledoval její ruku a snažil se přitom přijít na tajemství prazvláštního kouzla, kterým naplňovala svoje okolí. „Poznal jste její čelenku, obsahuje očko, vidíte?“ usmála se hořce po přípitku. „Podmanivý Roxy, super celebrita davů, sleduje svou nebohou manželku, připravenou rakovinou o obě nadra, a shání důkazy pro rozvod z její viny, aby jí nemusel nic dát.“

„Základní pravidlo zbrojařů zní - žádné informace,“ rozesmál se a uznale se uklonil nad jejím postřehem. V Marion se snoubily půvaby modelky s bystrostí géniů a vznešeností královen. Objevila se před lety uprostřed špinavých betoňáků, plných křiku ztracenců, tak nečekaně jako kvetoucí růže uprostřed smetiště, a sebejistě vyplula na bouřlivou cestu, na níž se jiné ztroskotaly po pár měsících. Marion zázrakem nepodlehla nástrahám a po letech bezpečně zakotvila ve vlastním podniku ‘Tajné touhy’, oblíbeném místě solventních podnikatelů.

„Ale poskytnu vám dobrou radu. Rozhodně se s ní neperte, v její čelence je kromě jiného i autonomní obranný systém,“ dodal varovně a zvedl prst. Marion zavrtěla drobně hlavou a hrdě mu podala certifikát potvrzující, že pracovní podmínky žen v jejím domě splňují veškeré požadavky nadace.

„A nezajímala se markýza taky o Alamarovu mozkovou indukci, aby vytrvale milovala světoznámého Roxyho?“ otázal se zvědavě, když prostudoval ozdobný dokument.

„Toho slávou opilého tyрана?“ podivila se Marion a omočila rty v portském, aby zakryla své pobavení. Vyznala se v mužích a uměla předvídat jejich reakce; zakládala se na tom celá její existence. Téměř vždy se mýlili v odhadech žen, především díky své ješitnosti. Těžce zakomplexovaná markýza Roxová, jakkoliv byla citově vyprahlá a nacházela uspokojení jen v intenzivní dobročinnosti, rozhodně netoužila oživit svou mrtvou lásku k manželovi o deset let mladšímu, jemuž kdysi z nerozumu dala jméno a zařídila jeho kariéru. Nestál jí za takové riziko. Zákony prosazené moralisty zakazovaly neoprávněné manipulace v podvědomí a indukovaným hrozila roční ztráta svéprávnosti a organizátorům dvacet let vězení.

„Nicméně indukci provozujete! Ověřil jsem si to!“ řekl D’Utwor ostře a zvednutou rukou zarazil její protesty. Jeho dříve dobrosrdečná tvář se náhle změnila na výraz muže, který vybudoval svoje impérium na troskách jedenácti méně úspěšných firem.

„Vaši detektivové určitě též zjistili, že ji aplikují výhradně na personál,“ přestala s vytáčkami a rozhodla vyčkat, až jí prozradí důvod, proč se o to tolik zajímá. „Kvůli tomu jsem také povolila nadaci hloubkovou kontrolu. Nepoužívám násilí anebo hrozby. Všem svým děvčatům indukují touhy po rozkoších, zálibu v mužích a hrátkách všeho druhu. Samozřejmě s jejich souhlasem. Dávají mi ho dobrovolně, protože pak pracují s nadšením a navíc s vnitřním uspokojením, což zvyšuje jejich oblibu a příjem. Třeba perla mého domu Karolína přímo šílí po pánech v těch nejlepších letech,“ zkusila změnit téma hovoru. „A těší se na vás již od rána.“

„Karolína, Alžběta, Jiou-Jiou... Všechny jsou malé zázraky, i když umělé, ale dnes žízním po něčem silnějším...,“ odvětil s podivným steskem v hlase.

„Ach, po Bětě dvoumetráčku! U nás není nic nemožné...,“ zažertovala, ale zarazila se, když viděla jeho zamračenou tvář. Tklivým hlasem se zeptala: „Co vás souží pane D’Utwor? Přátelíte se s Roxem, obědváte s prezidentem a akcie vašeho zbrojního koncernu stále stoupají...“

„Chci si u vás zakoupit lásku,“ skočil jí do řeči. „Uděláte mi indukci!“

„Indukce není příliš dokonalá,“ zavrtěla hlavou. „Pár lidí z ní už zešílelo a oficiálně se smí provádět výhradně v lékařsky odůvodněných případech. Znáte, Yllanovu tragédii? Zbláznil se do záchodové mísy a přál si být stále s ní. Objímal ji ve spánku, psal pro ni verše a dokonce...“

„Vím o tom!“ přerušil ji. „Ale experti tvrdí, že podobné nehody nepřevyšují půl procenta.“

„I ty mohou nadobro zničit váš život!“ pronesla varovným tónem

„Nabízím vám pět procent akcií koncernu D'Utwor,“ pronesl významným tónem.

„Tolik peněz za zamilování, za pouhou pošetilost mládí!“ zamrkala nevěřičně a bedlivě si ho prohlédla. Mírně pootevřené rty se mu slabě chvěly, jako by hovořil sám se sebou. Vznešenost vepsanou v jeho tváři, dnes překrývala hluboká melancholie. Chudý hoch, který se z ničeho stal králem zbraní, trpěl splínem a toužil po návratu do dob svého mládí, aby aspoň na chvíli unikl váze svých let, jichž nesl dvakrát tolik než ona.

Když se narodila, už stoupal vzhůru. Jeho první obrázek si vystříhla z časopisu v době, kdy ještě neuměla číst. Pohoršila tím svého otce. Roztrhal jí ho s odůvodněním, že ukazuje *Netvora Dů* zatčeného pro podezření z upálení jedné ženy. Ne protestovala. Už tehdy věděla, že silou proti mužům nic nezmuže. Raději použila půvaby malé holčičky a za necelý týden, právě v době, když *Netvora Dů* propouštěli s omluvami na svobodu, jí otec pověsil jeho portrét nad postýlku, aby ho mohla obdivovat a snít o tom, že jednou zbohatne tak jako on. Když dospěla, věnovala se také zbraním, ale těm ženským. Stala se známou a její proslulost k ní přilákala i její dávný idol. Náhoda či osud?

„Nechci pošetilost,“ pronesl D'Utwor panovačně. „Léta poslouchám kecy závistivců - 'Za peníze si nekoupíš vše. Skutečnou lásku za ně nikdy nedostaneš.' Jenže neúprosný pokrok smetl i tuhle baštu chudáků a z lásky udělal obchodovatelnou komoditu,“ zazubil se. „A nemylte se, svoje akcie vám nedaruji, ale draze prodám. Máte na to peníze. A vím i to, že toužíte vstoupit do vyšší společnosti. Zatím marně. Pro svět jste majitelkou pochybného domu. Ale pět procent podílů z vás učiní váženou členku správní rady společnosti, jejíž akcie by si každý rád koupil, jenže pro málokoho jsou na prodej.“

„Činite zajímavé nabídky. Přinášejí vám zisk, a přesto se špatně odmítají,“ zamyslela se.

„Základ mého úspěchu. Kdy začneme?“ prohodil potěšeně.

„Tak za měsíc. Chce to dost příprav. Moje psycholožka vám dá instruktáž,“ gestem ruky zarazila jeho protesty. „Ano, máte vlastní, ale potřebujete zkušené v tomhle oboru. Pozor na zákony! Musíme připravit půdu, aby to vypadalo jako běžná láska. Začněte dbát na oblečení, mějte občas zasněné pohledy, naznačte přátelům, že máte přítelkyni. Moji lidé to s vámi všechno secvičí. Chcete-li, vyhledají vám i vhodnou ženu, se kterou se vzájemně zamilujete. Nebo už máte nějakou?“

„Nevím o žádné,“ zavrtěl hlavou a zachmuřeně se zeptal. „Prozrad'te mi ještě, co uděláte, když moje indukce selže a zblázním se do záchodové mísy?“

„Zastřelím vás a poté spáchám sebevraždu. Nechci do kriminálu,“ odvětila ledově. Věnoval jí za to obdivný pohled. Odpověděla přesně tak, jak si to přál.

~ ~

Došel k domu a přerušil vzpomínky. Jedno zaparkované robovozdlo bliklo světly v rytmu populární Roxyho písně *'Blíží se soudný den, láska má'*, znamením, že vše probíhá podle plánu, že kořist je na svém místě. Přijal signál s navýsost spokojeným úsměvem. Levou rukou vytáhl z pouzdra kobru, ale nechal ji ukrytou pod pláštěm. Přistoupil k vstupním dveřím a holí v pravé ruce stisknul tlačítko zvonku.

„Omlouvám se, pane,“ ukázala se na obrazovce tvář strážce Alberta, „mám přísný zákaz pustit vás dovnitř. Víte po tom, co se stalo v pátek.“

„Ztratil jsem při té tahanici rubínový knoflík, dárek od ženy. Našel by se aspoň ten?“ prohodil smutně D'Utwor. Dveře se otevřely a ukázaly dvoumetrového Alberta, bývalého člena prezidentovy ochrany, který upíral ostražitý pohled na D'Utworovu hůl, v pravé ruce držel omračující pistoli a v druhé třpytivý manžetový knoflík. Položil ho na práh a ustoupil dozadu: „Tady je, pane. Je mi opravdu moc líto.“

„Mně taky, Alberte,“ souhlasil D'Utwor a stiskl spoušť kobry. Vypálil zcela náhodně, kamsi do prostoru dveří. Sotva kulka prolétla pláštěm, přijala pokyny od zaměřovače v brýlích a nasměrovala se k Albertovu srdci. Těsně před jeho hrudí se od ní oddělila zadní část, explodovala a vypustila oblak nervového plynu, zatímco titanový protipancéřový hrot pokračoval dál, hravě prorazil neprůstřelnou vestu a uvnitř levé srdeční komory se rozprsknul na déšť otrávených hrotů. Albert se v posledních záblescích života pokusil ještě vystřelit, ale jed mu paralyzoval pohyby. Kácel se naznak podoben strnulé krejčovské figuríně a pád jeho mohutného těla byl jediným zvukem, který se ozval.

„Raz, dva,“ počítal D'Utwor a sledoval měnící se barvu oblaku plynu. Rozkládal se a za okamžik z něho zůstal jen průhledný zcela neškodný opar. *‘Kobra, to je mnoho tichých smrtí naráz - jistota pro vás, že aspoň jedna z nich bude tou pravou’*, zněl reklamní slogan. D'Utwor spokojeně sevřel zbraň s pocitem, jaké je to báječné, když vyrábíte věci, které tak dokonale fungují, a schoval ji pod plášť. Vstoupil do chodby a když překračoval Albertovo tělo, ponořil se do vzpomínek.

~ ~

Před dvěma týdny mu Albert podal plastickou kuklu vytvarovanou podle tváře slavného Roxe a vybídl ho: „Vezměte si ji, prosím. Ochrání vaši totožnost před personálem indukto-ru.“

Když se D'Utwor zamaskoval, Albert ho vedl po schodech do sklepa. V kotelně se tehdy protáhli úzkou mezerou za svazkem rour. Ve stěně před nimi se otevřela nízká dvířka a odhalila chodbu svažující se šikmo dolů. Po dvaceti metrech vešli do prostorné podzemní místnosti, v jejímž středu stálo sedm křesel s velkými helmami a na pohovkách kolem stěn čekala Marion se čtyřmi dívkami a dva muži v bílých pláštích. Všichni vstali a zdvořile mu uklonili.

„Čekal jsem zajímavější tváře,“ prohlížel si všedně vypadající mladé ženy, aniž se snažil zakrývat své zklamání.

„Všechny mají slušné vzdělání a umějí se pohybovat v lepší společnosti,“ vysvětlovala Marion. „Budete zamilovaný, nezapomínejte na to! Nebo si snad přejete zářnou krásku, která si bude plést prst s párátkem a udělá vám všude ostudu?“

„Proč jsi se přihlásila?“ zamračil se na černovlásku, která měla nejhezčí postavu ze všech, skoro tak dokonalou jako Marion, až na tu nijakou tvář.

„Jsem z betoňáků u chemičky, pane. Moje sestra umírá na alergii a nutně potřebuje peníze na léky,“ odpověděla nevzrušeně.

„Ona to dělá jen pro prachy!“ vybuchl D’Utwor.

„Vážený pane, všechny to dělají jen pro prachy. Vždycky! I když někdy tvrdí opak,“ ozval se menší muž v bílém plášti, „A úplně to stačí. Fajnové city jim dodá náš induktor.“

„A která z nich to bude?“ otočil se D’Utwor na něho.

„To zjistíme za dvě hodiny. Každá má podvědomý vzorec vhodný k tomu vašemu. Až to rozjedeme, z ozvěn vybereme holku s nejsilnější rezonancí, aby zamilování bylo vzájemné.“

„To je vše, nic víc?“

„Zhruba ano,“ přikývl technik. „Zbývá jenom patnáct giga softwaru, kterej celou indukcí řídí, a elektronika dostačující k výbavě dvou větších klinik.“

„Tak dobře. Vy se v tom vyznáte. Dejte se do toho. Co mám dělat já?“

„Spát. Zbytek zařídíme my,“ usmál se technik a vyndal injekční stříkačku.

~ ~

Z lítacích dveří šoubaru nečekaně vyšla dvojice strážců. Oba zvedli omračující obušky a starší se zamračil: „Pane D’Utwor, Albert vás pustil dovnitř?“

„Použil jsem na něj vhodný argument,“ objasnil jim klidně.

„Tohle bude Alberta stát...“ odvětil strážce, pak si všiml díry na plášti a hmátl po pistoli. Kobra byla mnohem rychlejší. Obalila ho plynem a vylámala mu v hrudi rudé bublající jezero. Svou explozí ho zatlačila dozadu, bohužel i mírně pootočila, takže při pádu zakryl svého kolegu. Druhá střela se ho pokusila obletět, ale v úzké chodbě neměla dost prostoru pro manévrování, narazila na zeď a neškodně rozryla omítku. Zadní strážce využil čas, rychle skočil zpět do dveří šoubaru a unikl z dosahu zaměřovače, dříve než ho dostihla třetí kulka.

„Krucí!“ zaklel D’Utwor. Nesměl ztrácet čas. Z vaku na zádech vytrhnul jehlový karusel, několika zkušenými dotyky ho naprogramoval a vypustil ho k lítacím dveřím. Černý disk jim prolétl a zastavil se nad uprchlým strážcem ležícím na parketu. Sto třináct milisekund rotoval ve výšce bradavek zkoprnělé striptérky, trojicí objektivů snímal sál a vytvářel jeho virtuální mapu. Následujících dvacet devět a půl milisekundy počítal optimální postup jeho destrukce a poté zasypal nechápavé tváře hostů prvním rojem jehel, kterých v sobě nesl dvanáct tisíc. Vystřelil je postupně v šesti velkých vlnách, v symbolickém čísle inverze stvoření. Mikroskopické projektily ukrývaly bizarní trhavinu, přísně střežené tajemství koncernu D’Utwor, a ta tříštila těla, nábytek i láhve jako gigantická mazací guma, která z barevného obrazu nechává jen šedé žmolky drolící se pod dotekem prstů.

„Kdo tam dnes všechno byl?“ zeptal se sám sebe D’Utwor, když se ze dveří vyvalilo mračno jemných rudých krůpějí, jako by uvnitř někdo stiskl tisíc sprejů najednou, jako kdyby si tisíc Marion krásnilo svoje vlasy.

~ ~

Opět vklouzl do vzpomínek, tentokrát starých sotva třináct dnů. Znovu držel za ruku Marion a roztouženě jí povídal: „Stačí, když se tě jen dotýkám, a jsem šťastný!“

„Říká se tomu láska,“ zavrtěla se v jeho náruči. Těšilo jí, že se mu líbí na všechny způsoby - veselá i smutná, bdělá i spící, v šatech i bez nich. Zahrnoval ji okouzlením, obdivem, vášní; prostě všemi ženskými touhami. „Jsi rád, že jsem se při indukci přidala do kola?“

„Rád?“ mrknul na ni rozpustile. „Přímo šlím a chci se ti dívat do očí a pozorovat odlesky na tvých vlasech. Dnes je nádherný den. Toužím ho celý prolénošit jen s tebou.“ Zasněně si prohlížel její nahou postavu a nenacházel jediný kaz. Věděl, že vynakládá nemálo peněz, času i námahy, aby její kouzlo nerušily sebemenší tělesné vady. Učarovala mu tím. Miloval naprostou dokonalost. Miloval Marion.

„Říká se tomu láska,“ řekla znovu a rozpustile ho políbila na přívěsek zdobený temně modrým diamantem s jemným spirálovitým výbrusem.

„Pozor, laskáš se s bombou, která zničí půl domu,“ varoval ji.

„Tohle!“ cvrnkla znovu do přívěsku na jeho krku. „Proč vlastně tak obdivuješ zbraně?“

„Kvůli pěticí syčáků. Když mi bylo čtrnáct, zamiloval jsem se do Anety, dcery souseda, moc nádherné holky. Bohužel za ní páčil taky jeden starší kluk. Vzal si na pomoc tři kamarády. Počkali si na nás. Svázali mi ruce a nohy a šeredně mě mučili tak dlouho, dokud mě nepřinutili zulíbat jim prdele a vyznat lásku jejich podělaným řitím. Aneta se na to celou dobu dívala, báječně se bavila a pak o tom vyprávěla po celém městě. Naši se museli přestěhovat.“

„Fuj, ohavná příhoda,“ otrásla se, „kvůli ní tak nedůvěřuješ ženám?“

„Víš, tehdy jsem přísahal...,“ začal, ale nedopověděl. Nerad pobýval v onom příliš bolestném čase, v němž proklel lásku žen, a tak místo vysvětlení dodal: „Důvěřuji zbraním. S nimi na tebe žádný syčák nemůže. Svoje první výrobky jsem otestoval na těch čtyřech hajzlech a plamenomet pak na Anetě, jako finále. Pěticí svých prvních modelů jsem zlikvidoval pěticí syčáků. Miluji číslo pět.“

„Jsi nemilosrdný!“ zavrtěla nad tím hlavou.

„Ne víc než ty, Marion. Pověz mi, kolik lidí jsi vlastnoručně oddělala?“

„Nikoho, sloužím přece lásce. Kličkuji a kuji pikle.“

„Nevěřím ti. To s sebou nenosíš ani malý šoker,“ usmál se pochybovačně. „Tebe ještě nikdo nepřepadl a neznásilnil?“

„Mnohokrát, ale vždycky jsem se bránila svoji krásou. Nikdy jsem ještě nemusela zabít. Stačily mi půvaby. Když s nimi umíš zacházet, získáš si každého. Rozkoší zkrotíš nejdivočejšího býka v poslušného beránka, protože každý občas potřebuje opojení, iluzi, sen. Lidé lehce propadají všemu, co přináší potěšení. Je to velké tajemství mého úspěchu. Dávám radost bez níž nikdo nesvede žít. Ani ty ne. Kvůli tomu sis přece oblíbil můj dům.“

„Zrádné Anetě její půvaby nepomohly,“ zašklebil se. „Když jsem ji chytil, vypadala k zblití. Jen co uviděla můj plamenomet, pištěla jak přejetá krysa a děsem se zavrtávala do hnojníku, na který jsem ji srazil. Úpěnlivě prosila o poctivou kulku a kvalitně vyhřezlej mozek. Její žádost jsem ale zamítnul. Svoje účty zásadně vyrovnávám osobně, bez milosti a rychle, aby se protivník nestihl připravit.“

„Jsme povedený pár, skoro jako o Krásce a Netvorovi“,“ řekla napůl žertovně, napůl teskně.

„To neznám,“ pokrčil rameny. „Ale perverzní krváky miluji. Můžeme si to půjčit.“

„Ty můj *Neználku*, to je přece pohádka s moc šťastným koncem,“ usmála se. „A Netvor Dů ti přece říkali, když tě zatkli.“

„A s omluvou pustili. Moje zbraně nenechávají vyšetřovatelům stopy.“

„Víš, že jsem si tehdy vystříhla tvoji fotku z novin? Byly mi tři roky.“

„I prezidentova dcera má můj portrét na stěně. Ukrytý pod obrazem svého táty,“ konstatoval zasněně. „Věřila bys, že ta žába k zešílení miluje zbraně. K patnáctinám jsem ji daroval malou dámskou kobru a spoustu nábojů do ní. Tajně, aby otec nevěděl.“

„Kobru dát do ruky patnáctileté holčičce!“ vydechla zaraženě. „Jednou šlápneš vedle a nezachrání tě přátelství s Roxem a ani obědy u prezidenta. Tvoje super technika nestačí na vše.“

„Moje zbraně mě ještě nikdy zklamaly,“ pohládl ji po vlasech. „I pro tebe mám rozkošný dárek. Uchrání tě před vězením, kterého se tak obáváš,“ vyndal dámské hodinky, jemnou uměleckou práci, která nenabízela k obdivu cenu použitých materiálů, ale půvaby kompozice, jež vrcholila na úchytech pásku dvojicí kamenů s brilantovým výbrusem. Marion okouzleně pozorovala změť mikroskopických drátků, jimiž byly oba drahokamy protkané.

„Umělé diamanty od Dela Crea!“ vykřikla okouzleně, když našla značku předního šperkaře. Zapnula si skvostné hodinky kolem zápěstí a políbila dárce, jak nejlépe dokázala.

„Nejenže od něho, ale navíc dražší než bitevní letoun,“ potěšilo ho její nadšení. „Ty drátky uvnitř nich jsou z lisovaného lunária. Stačí tvůj pokyn; dojde k mikrotermické explozi a ve dvoumetrovém okruhu kolem tebe se vše vypaří. Krásná a rychlá smrt pro tebe i pro policistu, který tě přijde zatknout. Zkus si je sundat.“

„Nejde to!“ zacloumala zapínáním hodinek.

„Nikdo ti je nikdy neukradne. Ovládají se tvým hlasem. Opakuj čtyřikrát: *Šíleně tě miluji, můj vládče Dů*,“ vyzval ji. Zkusila to. Pokaždé když větu vyslovila, hodinky slabě pípaly.

„Jsou odjištěné,“ vysvětlil jí. „Když totéž proneseš ještě jednou, vybuchnou.“

„Jsi blázen!“ vyjekla. „Mohu se přece splést a pronést to jen tak! Jak se zajišťují?“

„Neprozradím ti to! A varuji tě, nepokoušej se pásek přestříhnout!“ rozesmál se divoce.

„Nestraš mě. Pověz mi, jak si mohu hodinky sundat?“ poprosila ho.

„Neřeknu, protože chci, abys je nosila až do smrti. Zešílel jsem láskou a toužím zhynout v tvém ohnivém objetí!“ pohlédl jí do očí a zbledl. Našel v nich jen čistou esenci hrůzy.

~ ~

Rozhlížel se po kaši tekoucí po podlaze šoubaru. Bývalého. Zůstaly z něj jen otlučené stěny a kovové tyče trčící do prostoru. Ve středu sálu se cosi zalesklo na vyvýšeném mramorovém pódiu. Skrz oblaka prachu tam rozeznal půvabné ženské lýtko ve zlaté síťované punčoše, od kolena dolů nedotčené. Stálo v rubínové lodičce, kterou tlak výbuchů přilepil ke ka-

meni, a mírně se naklánělo vpřed jakoby ustrnulé v náslapu. Nedokončený striptýz Alžběty nebo Karolíny. V šerém světle to nedokázal určit.

Bylo to hluché místo, stará potíž jehlových karuselů. Explozemi se někdy vytvořil vír a ten způsobil, že část prostoru unikla rozemletí. Takových peněz se už utopilo ve výzkumu, jak tohle odstranit, a přesto zůstal kaz na dokonalé zbrani. Zatraceně nepříjemný nedostatek. Zamrzelo ho to, nesnášel nedodělky, zbožňoval naprostou preciznost a k smrti nenáviděl, když z něho někdo udělal pitomce. Tak jako Marion!

~ ~

„Láska má trvat věčně. Mně je z tebe špatně po pár dnech!“ řval na ni předevčírem.

„Protože nejsi schopen někoho milovat,“ bránila se. „Podívej se ty své hodinky, na to pitomé oslovení ‘*Můj vládče Du*’, copak tohle je vyznání citu! Řekni mi, odkdy si zamilovaní dávají bomby! Pořád chceš někomu nahánět strach!“

„Zato tvé jednání je láskyplné jako minové pole!“ ušklíbl se ironicky.

„Indukce neprovádí zotročení a nedělá z člověka robota, ale napodobuje přírodu. Udělí ti prvotní impuls, analogii oboustranného zamilování na první pohled. Poté musíš pokračovat sám a vhodně využít vzájemného citového vzplanutí. Když ale emocím nedáš prostor, odumřou jako květiny bez světla. Ty se pořád bojíš zrady a nikomu nevěříš!“

„A ty ne? Uhýbáš, když na tebe šáhnou!“ vybuchl vztekle. „Dala jsi mě pobláznit, ale sama sis nechala čistou hlavu!“

„To není pravda, mám tě ráda. Jsem jen nervózní z tvých vražedných hodinek. Proč mi neřekneš, jak je mohu sundat anebo aspoň zajistit?“

„Ani mě nehne, ty mrcho!“ odsekl ostře. „Nedají se sundat a obsahují maják, abys mi nemohla nikam utéct!“

„Tys mně nasadil obojek jako feně!“ zasténala. „Místo milenky jsi ze mě udělal otrokyni!“

„Dlouho jí nebudeš! Protože zrádný děvky si to nezasloužej! A nespolehej na svůj hezkej ksicht. Mě krásou neoblíbneš!“ udeřil ji přes tvář. Padla mezi křesla a hlavou narazila na skleněný stůl, který se roztříštil. To přivolalo strážce. A předevčírem neměl s sebou zbraně.

~ ~

Zaslechl zvuk otevíraných oken. Hosté v horních pokojích kvapně opouštěli dům. Jeho brýle varovně pípnuły a upozornily ho, že za tři a půl minuty dorazí policie. Dnes si nezvykle pospíšila. Rychle odvrátil pohled od lýtka v lodičce a vyběhl na chodbu. Zaměřovací aparatura v brýlích mu prozradila, že Marion se ukrývá ve svém salónku. Jeho dubové vyřezávané dveře, jakkoliv bytelné, ji nemohly spasit před jeho hněvem. Vytáhl s kapsy závrtku a zasunul ji do zámku. Během tří vteřin se proboujela jeho mechanismem až na druhou stranu a kamera v jejím čele ukázala všemi opuštěnou ženu, bez stráží a beze zbraní. D’Utwor s divokým šklebem odpálil závrtku a rozkopl dveře odemčené výbuchem.



Čekala na něho zcela zaskočená pod načervenalým světlem, které vytvářelo iluzi mlhy a rozmazávalo obrysy. Nestihla se ještě svléknout do pracovního. Klečela na koberci, oblečená v kožených kalhotách a roláku a modlila se za spásu své duše. Oběma rukama svírala bibli. Křečovitě ji tiskla k ústům, až se vražedné diamanty na hodinkách zarývaly do zlatého kříže na koženém obalu. Sledovala ho vyplašenýma, zoufale prosícíma očima.

„Takhle trestám zrádkyně!“ zamítl její tichou žádost o milost, zvedl hůl a z jejího konce vychrlil oheň na pohovku. Když plameny začaly požírat sametový potah, bolestně vzdychla a zrychlila svou pohřební litanii. Bála se. Cítil z ní ukrutný strach, krev zahlcenou adrenalinem, a slyšel její divoce bijící srdce. Škoda, že neměl víc času, aby si s ní důkladněji pohrál. Hlídkové vozy měly dorazit už za dvě a půl minuty.

Namířil hrot hole na její prsa. Doufal, že využije hodinek, aby unikla utrpení, a zahyne při vyznání lásky k němu, ale zklamala ho. Do poslední chvíle se vytrvale modlila a svou popravu nechala na něm. Nehnutě přijala objetí plamenů. Nevykřikla. Pořád klečela, ponořená do dialogu s Nejvyšším, povznesená nad žár, který jí bral dech, jako by byla zbavená nervů vlivem silné dávky drogy. Tvrdý osud přijímala nepokořená a sebevědomá. Ocenil její zmužlost a za odměnu jí roztříštil hlavu kobrou.

Brýle ho upozornily, že mu zůstalo pouhých osmdesát sedm vteřin. Prolétl chodbou, vyběhl ven z domu a skončil do přistaveného robovozu. Automatika ho obtočila pásy a zapojila řídicí jednotku, která ihned divoce roztočila turbínu a se skřípěním pneumatik zamířila do úzkých uliček mezi okolními vilkami. Jakmile dům zmizel z dohledu, vyslal pokyn raketometu v nákladním voze, aby rozehrál svoje oslnivé finále. Za divoké jízdy nočním městem pozoroval výbuchy hypertermických hlavic v přímém video přenosu, snímaném speciální kamerou ukrytou na vršku sloupu veřejného osvětlení. Vychutnával dokonalé zásahy, hloubící kráter plný rudě žhnoucí hmoty, krematorium všech obětí a stop. Když přijely zásahové jednotky policie a hasičů, mohly už udělat jen jediné - postavit kolem zábrany a čekat až to vychladne.

Vzápětí pět předních masmédií obdrželo zprávu, v níž se Rudí Khmerové přihlásili k vyčištění 'kapitalistického bordelu'. Za odměnu obdrželi bednu jehlových karuselů. O čtvrt hodiny později, když D'Utwor přijížděl k Roxyho usedlosti, celosvětovou síť už plnily horečné zprávy o novém útoku teroristů s předběžnými seznamy obětí, na nichž Marion stála na čelní místě.

Nemusel se už obávat vyšetřování, ale miloval dokonalost a nerad ponechával sebemenší prostor náhodám. Vystoupil z robovozu u zadní neosvětlené branky, vyndal z kufru zbrusu nové oblečení a dárkovou kazetu ukrývající bohatě zdobenou loveckou předovku, vyrobenou pro Ludvíka XIV. Rychle se převlékl, hodil do kufru veškeré použité zbraně a zašpiněné šaty a řídicímu programu udělil pokyn k provedení autodestrukce. Vozidlo se ihned uzamklo a se zhasnutými světly vyrazilo k blízkému lomu, aby tam vskrytu shořelo.

Bez obtíží prošel elektronickou kontrolou branky a parkem kráčel k svítící vile. Nikdo ho nevyrušoval. Roxy, fanatický milovník zbraní, zařídil vše potřebné. Poskytl služebnictvu

volno a svolil k zásahu do svého bezpečnostního systému. D'Utwor mohl před dvěma hodinami odejít a nyní se opět vrátit bez jakékoliv registrace. Veškeré záznamy nasvědčovaly tomu, že celý podvečer strávili spolu nekonečnými debatami o zbraních, podobně jako jiné neděle.

Zamával Roxymu, netrpělivě čekajícímu na Ludvíkovu předovku za francouzským oknem jídelny v přízemí, a vstoupil do domu. Vtom zaslechl tiché zasyčení. Zastavil se a nechápavě se rozhlédl. Nic neviděl. Možná automatické zavírání dveří. Chtěl pokračovat v chůzi, když se mu zničehonic zatočila hlava a ztuhly mu končetiny. Omračující plyn! Nestačil ani pořádně zaklít a bezmocně se svalil na rohožku.

Přišel k sobě až ve vlhkém betonovém bunkru. Byl sám, nahý a připoutaný k železné posteli. Obrali ho o veškeré zbraně, s výjimkou přívěsku na krku, který se nedal násilím rozepnout. Určitě tušili jeho obsah, protože s ním mluvili přes komlink zavěšený nad jeho postelí.

„Ano, tohle zvíře zastřelilo kobrou mého chotě. Při hádce v jídelně,“ pronesla markýza Roxová, která se objevila na displeji v doprovodu policejního majora.

„Lžete!“ vybuchl zaskočený D'Utwor. „Jaký bych měl motiv?“

„Získal důkazy o vaší indukci a vydíral vás. Za mlčení chtěl vaši sbírku historických zbraní,“ dodala markýza. „A bál se vás. Umístil přídavné bezpečnostní prvky na dveře.“

„Chci mluvit se svým obhájcem!“ zařval D'Utwor. „Rozmetá vaše obvinění na padrt'. A vaši kariéru taky, majore! Takhle se nevede vyšetřování! Musím být napřed seznámen se svými právy...“ Zarazil se vpůli věty. Jako zbrojař znal tajné vojenské informace a takoví nikdy nevypovídali před soudy a novináři. „Spojte mě s prezidentem,“ nařídil majorovi. „A fofrem!“

„Už jsme ho informovali, pane D'Utwor. A poslali jsme mu i kopie důkazů o vaší indukci. Nemá na vás čas. Se zmanipulovanými se zásadně nebaví,“ odsekl major a ustoupil stranou.

„Je to on!“ potvrdila živá Marion, která zaujala jeho místo.

„Nééé, to není možné!“ zavřeštěl D'Utwor. Uměl zaměřit její hodinky! A ty by vybuchly při jakémkoliv pokusu o sundání ze zápěstí! Vtom si všiml Marioniny levé ruky končící pod loktem, zavinuté v obvazech, a vzpomněl si na betoňáky u chemičky, v nichž umíraly desítky mladých žen, které po sobě toužily zanechat zabezpečené rodiny. Obětovat se pro své děti.

„Navštívila jsem markýzu,“ pokračovala Marion. „Radily jsme se, jak ukončit vydírání, než se stane neštěstí...“ vzlykla. „Skrz francouzské okno jsem viděla... Bylo to hrozné... A k tomu ještě ti šílení teroristé...“ hlas se jí zlomil. Obdarovala D'Utwora vyčítavým pohledem za svůj jediný životní omyl, kterého se dopustila - v dětství se zbláznila do netvora neznalého pohádek. Se slzami v očích se přitiskla k markýze Roxové, která ji objala velmi něžně a citlivě, jak činí čerstvě zamilovaní, dosud zmatení z přívalu emocí ve svém nitru.

D'Utwor táhle zavyl jak raněný letoun padající ve vývrtce. Objevil trhlinu ve svém *dokonalém* plánu! Nevzal v úvahu, že přetvořením lásky na obchodovatelnou komoditu se mezilidské vztahy staly nestálejšími a proměnlivějšími a otevřely se nové možnosti pro neobvyklé

dohody a tajné touhy utrápené markýzy. Sám vběhl do pasti dokonalejší než lovecká železa, z nichž zvířata někdy unikla uhryzním vlastní pracky. On musel obětovat mnohem víc. Hlasem aktivoval bombu ve svém přívěsku a opustil svět po Faustově vzoru.